

skrankes i Afdagen til at erholde Kjødspise". Det er efter vor Mening indlysende, at det usikre Standpunkt, paa hvilket Bidskaben staar med Hensyn til det her omhandlede Spørgsmaal, udsætter Befolkningen for, at den samme Usikkerhed vilde gjøre sig gjældende hos Dyrlægerne, saa at den ene vilde tillade hvad den anden forbød. Men selv om Justitsministeriet — hvad der altid bliver et Spørgsmaal — maatte kunne afhjælpe denne Usikkerhed for Dyrlægernes Vedkommende ved i en Instrux at fastsætte de Regler, hvilke de havde at følge ved Besigtigelsen og Attestens Udstedelse, saa vilde en saadan Instrux ifølge det Oplyste dog ikke kunne bygges paa noget sikkert videnskabeligt Grundlag, og saaledes savne den sande Berettigelse, som et saadant alene kunde give.

Uf disse Grunde foreslaa vi, at § 5 udgaa.

Endelig formene vi, at Almindelig borgerlig Straffelov af 10de Februar 1866 bør betragtes som en sammenhængende Helhed, og at Harmonien imellem dennes enkelte Bestemmelser vilde brydes ved uden særlig Nødvendighed at fterpe enkelte af de i disse foreskrevne Straffe, naar Lovgivningen leilighedsvis kommer til at beskæftige sig med Forhold, der berøres af Straffeloven. Vi skjønte saa meget mindre, at en Nødvendighed af den anførte Beskaffenhed foreligger i nærværende Tilfælde, som Regjeringen i sine oftere nævnte Motiver med Hensyn til dette udtaler, at Almindelig borgerlig Straffelov ikke kan siges at frembyde nogen væsentlig Lufne, som trænger til Udfylning. Hertil kommer endnu, at vi anse et virksomt Tilsyn, hvor et saadant er fornødent, for langt mere tjenligt til Niemedets Opnaelse end stærkede Straffebestemmelser.

Disse Betragtninger have ført os til at foreslaa, at de i Lovforslaget indeholdte Straffebestemmelser udgaa, hvorved det bliver ufornødent for os at komme ind paa en nærmere Omtale af Enkelthederne i disse.

Med Hensyn til vore øvrige Vædringsforslag forbeholde vi os mundtlig at begrunde disse.

Et andet Mindretal, bestaaende af Koch, Steffensen og Stürup, kan ikke anbefale paa en saa gennemgribende Maade, som foreslaaet af det første Mindretal, at omdanne det af Regjeringen forelagte og tidligere i alt Væsentligt af det andet Thing billige Lovforslag. Vi finde det foreliggende Lovforslag i det Hele tilstræffelig begrundet i den Træng, der umiskjendelig er tilstede til paa en virksommere Maade end hidtil at søge særlig den mindre bemlede Del af Befolkningen, der i Reglen er

henvist til Indkjøb i Smaat, beskyttet imod den Fare, for hvilken dens Sundhed er udsat ved Forsalfkning og Forringelse af Næringsmidler og imod de Bedragerier, der ofte finde Sted ved disses Salg. Vi billige ogsaa i Almindelighed den Bei, som Lovforslaget er flaaet ind paa for at opnaa dette Resultat, og kan derfor i det Hele slutte os til Lovforslaget. Vi formene endog at burde anbefale, foruden en mindre væsentlig Forøgelse af Antallet af de Næringsmidler, der bør være Gjenstand for Politiets særlige Opmærksomhed, at lade det stadige og stærkede Tilsyn fra Politiets Side foregaa paa et større Omraade end foreslaaet, og til dette Niemed at ansætte dertil antagne sagkyndige Mænd i alle Kjøbstæder og Handelspladse med over 3,000 Indbyggere — (efter sidste Folketælling er foruden Kjøbenhavn disses Antal 30) —, idet man ellers udsætter sig for, at en uforsholdsmaessig stor Del af Befolkningen ikke kommer til at nyde Godt af den ved Lovforslaget tilfugtede Beskyttelse. Paa den anden Side kunne vi ikke tiltræde det af det første Mindretal stillede Forslag, hvorefter det skulde tillades enhver Kommune uden Hensyn til dens Størrelse paa egen Bekostning at give det udvænte Politi den fornødne, sagkyndige Medhjælp; thi, bortset fra, at hertil ikke behøves Hjemmel i nogen ny Lov, ialtfald for Kjøbstadkommunernes Vedkommende, og at det udenfor de større Kjøbstæder og Handelspladse i Reglen vil være umuligt at finde hertil egnede Personer, maa den hele i Lovudtæstet foreslaaede Foranstaltning antages at blive af Interesse og til Gavn ikke blot for den enkelte Kjøbstad og Handelsplads, hvor en saadan sagkyndig Medhjælp gives Politiet, men tillige for de tilgrændsende Landkommuner, som derfra forsynes med en stor Del af de i Lovforslaget særlig nævnte Næringsmidler, og det er derfor kun billigt, at Omkostningerne med Foranstaltningen afholdes paa den i Lovforslagets § 2 angivne Maade.

Med Hensyn til det i Lovforslagets § 4 omhandlede kemiske Laboratorium da ere vi enige i, at dette for at virke paa fyldestgjørende Maade, bør stilles i et nærmere embedsmaessigt Forhold til de stedlige Undersøgere, og vi tiltræde derfor det i denne Retning gaende Vædringsforslag. Vi nære nogen Tvivl om, hvorvidt eet saadant Laboratorium i Kjøbenhavn vil være tilstræffelig til at foretage alle de Undersøgelser, som fra Landets samtlige Jurisdiktioner maatte blive forlangte af dette. At Laboratoriet ikke ved Siden af at foretage de retslige Undersøgelser kan, som af det første Mindretal foreslaaet, tages i Brug af Private, anse vi hævet over Tvivl, og allerede af denne Grund maa vi fravaade Betagelsen af Flertallets hertil sigtende Vædringsforslag.

Sigesaaltd kunne vi anbefale at lade Lovforslagets § 5 udgaa. De Indvendinger, som det